

Oldřich PLAŠIL

Vamberecký herec v divadelním spolku Zdobničan,
strojvedoucí a člověk, který má rád dobrý humor.

Oldřich Plašil se narodil 1. 4. 1964.

Do 3. třídy žil v Častolovicích, poté se s rodiči přestěhovali do Kostelce nad Orlicí. Jako malý kluk chodil s kamarády ven a hráli různé sporty jako hokej, fotbal atd. Rád chodil na ryby. V dětství měl 3 vysněná povolání: strojvedoucí – jako byl jeho otec, herec nebo rybář. Chtěl se přihlásit na obor rybář ve Vodňanech, ale na základní škole nedostal doporučení. Jeho otec totiž někde řekl něco protirežimního, za což asi 1–2 měsíce seděl ve vazbě. Otce následně propustili, že nic neudělal, ale měl už tzv. škraloup.

S rodiči bydlel do 24 let, poté se potkal se svojí přítelkyní, později manželkou. Ze začátku bydlel s kamarády, protože kvůli jeho přítelkyni Lence měl ze začátku spory s rodiči. Nelíbilo se jim, že Lenka měla 3 děti z předešlého manželství. Lenku si vzal a přestěhoval se s ní do Merklovic, což je městská část Vamberka. Narodil se jim syn a postupně se vztahy s rodiči narovnaly a Lenku přijali.

Studoval v České Třebové obor Mechanik motorových lokomotiv a motorových vozů s možností udělat si nástavbu na strojvedoucího. V roce 1981 začal jezdit vlakem jako strojvedoucí, v současné době jezdí zhruba 44 let. Za tu dobu zažil s kolegy z dráhy i dost legrace. Jednou musel kolega vlakvedoucí počítat lidi na lístek, nastoupilo 60 lidí, ale Oldřich mu tam ze srandy napsal, že nastoupilo 600 lidí a kamarád, který to po něm kontroloval, tak si toho nevšiml, a byl z toho průšvih.

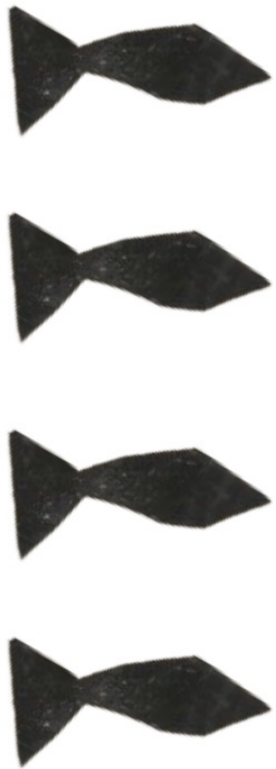
A taky se mu jednou málem podařilo nabourat vlak. Byla to jeho vůbec první jízda s nákladním vlakem na trase z Týniště do Třebechovic. Vlak a měl zhruba 20 vagonů, byla noc a k tomu ještě mlha a on nebyl zvyklý na takový počet vagonů. Když zastavoval, málem narazil do návěstidla, chyběl pouze 1 metr.

K amatérskému divadlu se dostal díky manželce Lence. S divadelním spolkem Zdobničan tak vystupuje mnoho let jako herec a představitel hlavních rolí. Za svou dlouho divadelní kariéru se vypracoval, naučil se, jak mluvit před obecenstvem a jak se vypořádat s trémou.

Díky jeho hereckým úspěchům dostal i mnohá ocenění a dokonce nabídku na profesionální hereckou kariéru, ale i když si toho pan Plašil vážil, tak odmítl, protože by nechtěl žít život mezi profesionálními herci, kteří mezi sebou mohou mít spory kvůli herecké rivalitě. Také o sobě tvrdí, že by na to neměl dost ostré lokty na to, aby se někde “cpal” a zviditelňoval. Říká, že si v klidu hraje na amatérské scéně, velice ho to těší, lidé se jejich hrami baví a líbí se jim to. Pan Plašil má tak klidný život ve Vamberku.

Má i pár zážitků z divadla, když se něco nepovedlo tak, jak mělo. Například, když nevystřelila pistole. To bylo tak, že hlavní postava měla přijít a zastřelit vraha, ale pistole nevystřelila. Pod kulisami herci posílali náboje, ale kolegyně byla pohotová, popadla flašku a přetáhla vraha po palici.

Pan Oldřich Plašil žije aktivním životem. Ve volném čase si rád zajede na ryby nebo se projede na kole. Volný čas věnuje divadlu. Je to celoživotní optimista a rád se zasměje.

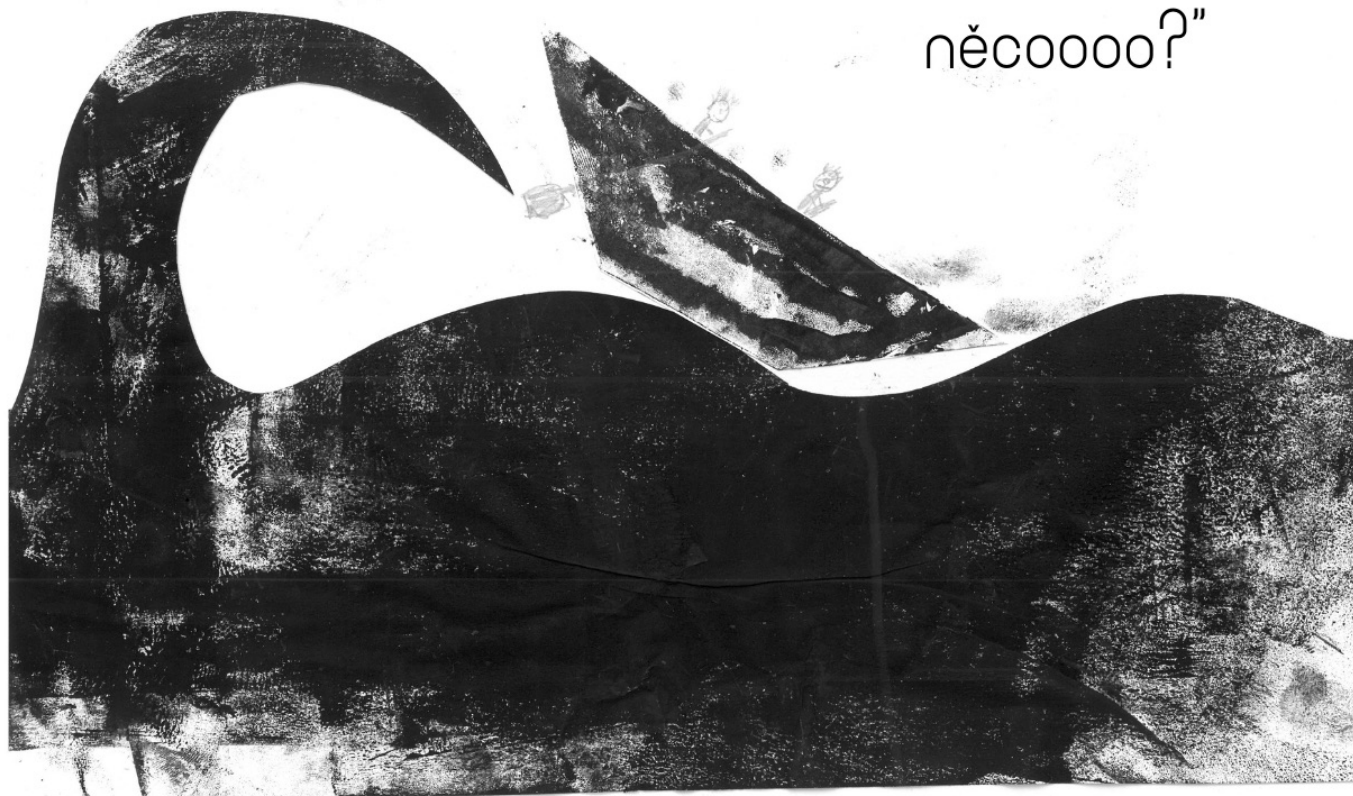
Co jsem si přál
jako malý...

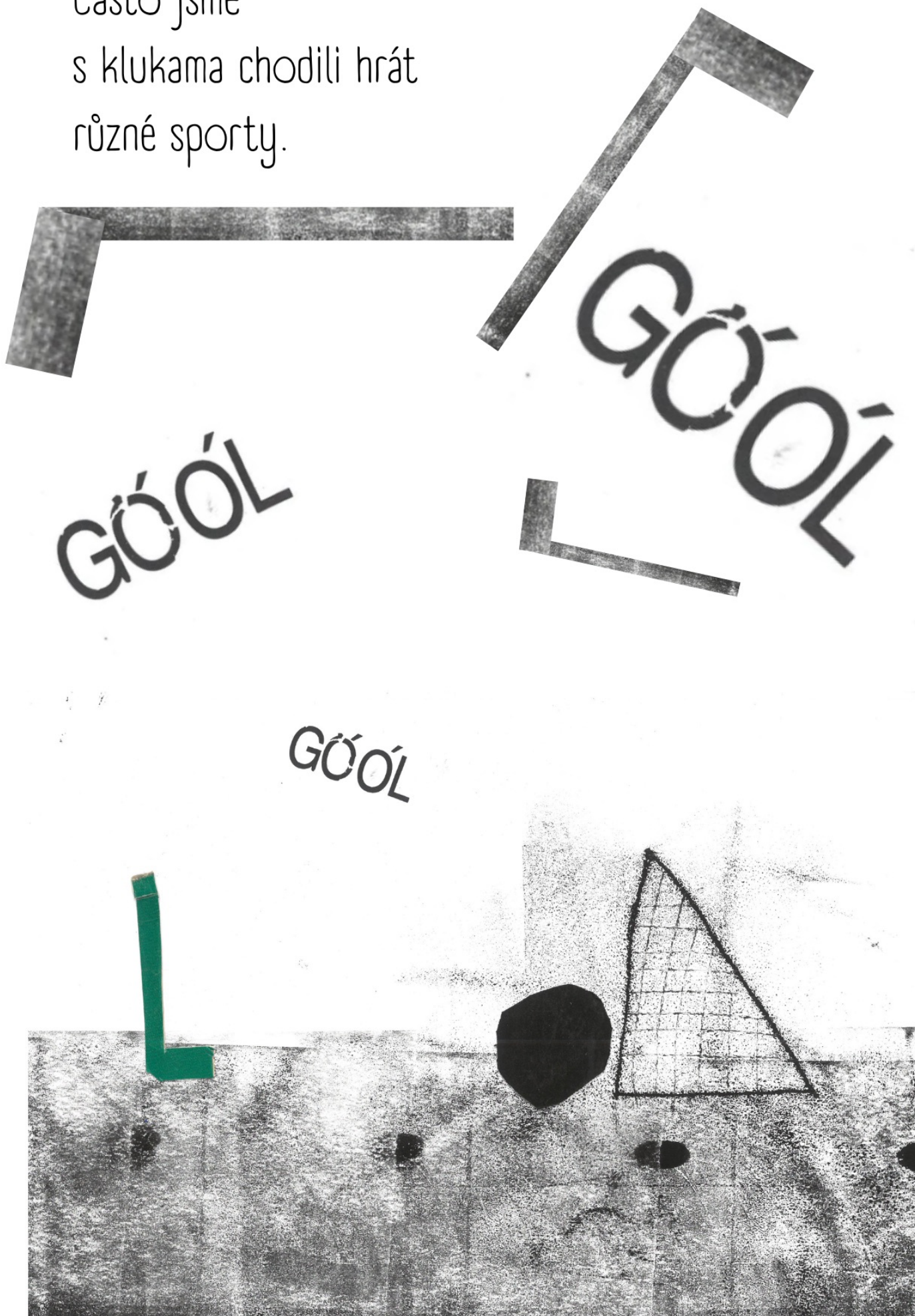

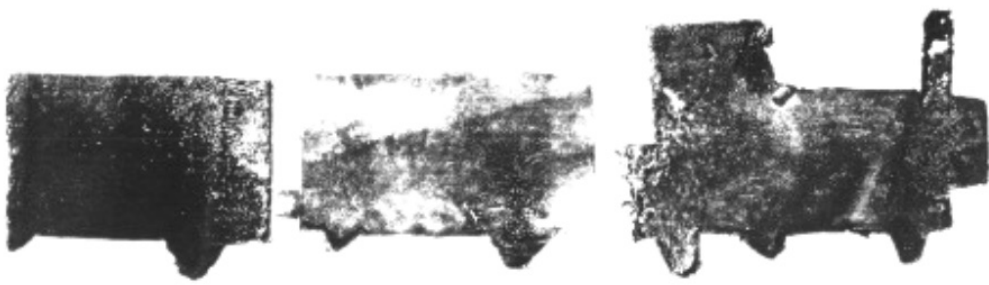
S kamarádem
v nebezpečí na lodi
při bouřce.

„AAAA, vidíš
něcoooo?“

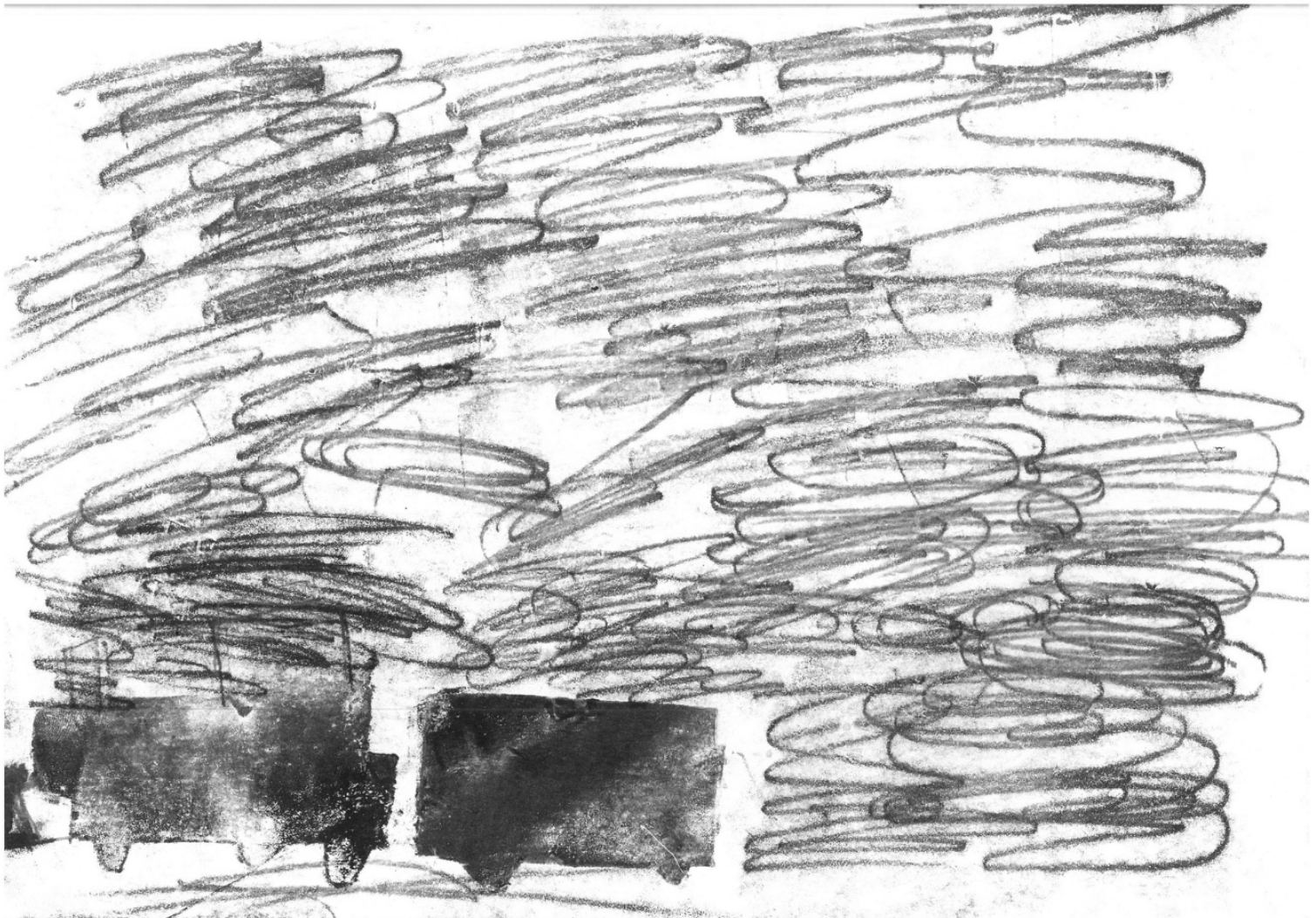
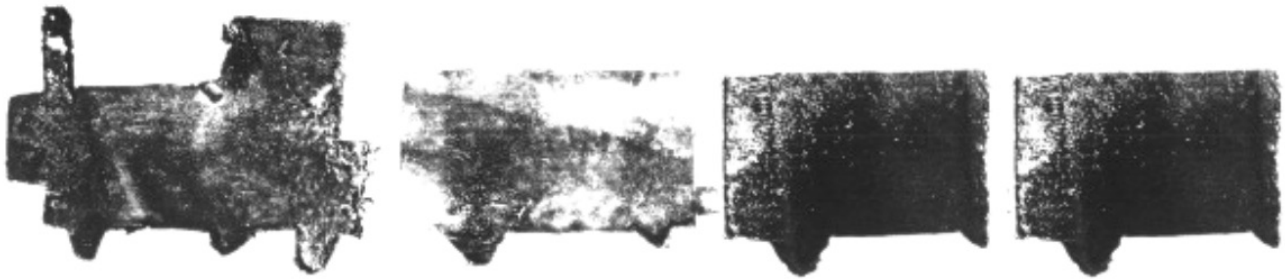

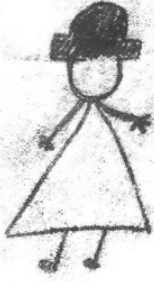
Často jsme
s klukama chodili hrát
různé sporty.

Když jsem jel poprvé lokomotivou, byla velká mlha a málem jsem ji hned rozbil.

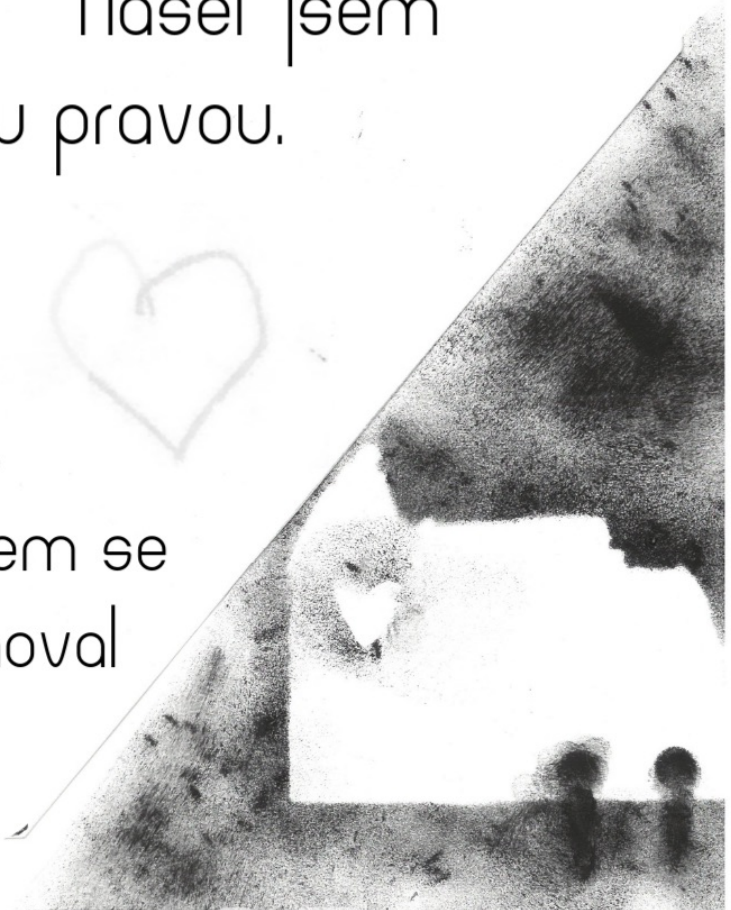

Našel jsem
tu pravou.

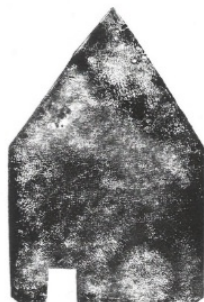

Poté jsem se
k ní přestěhoval
a měli jsme
svatbu.

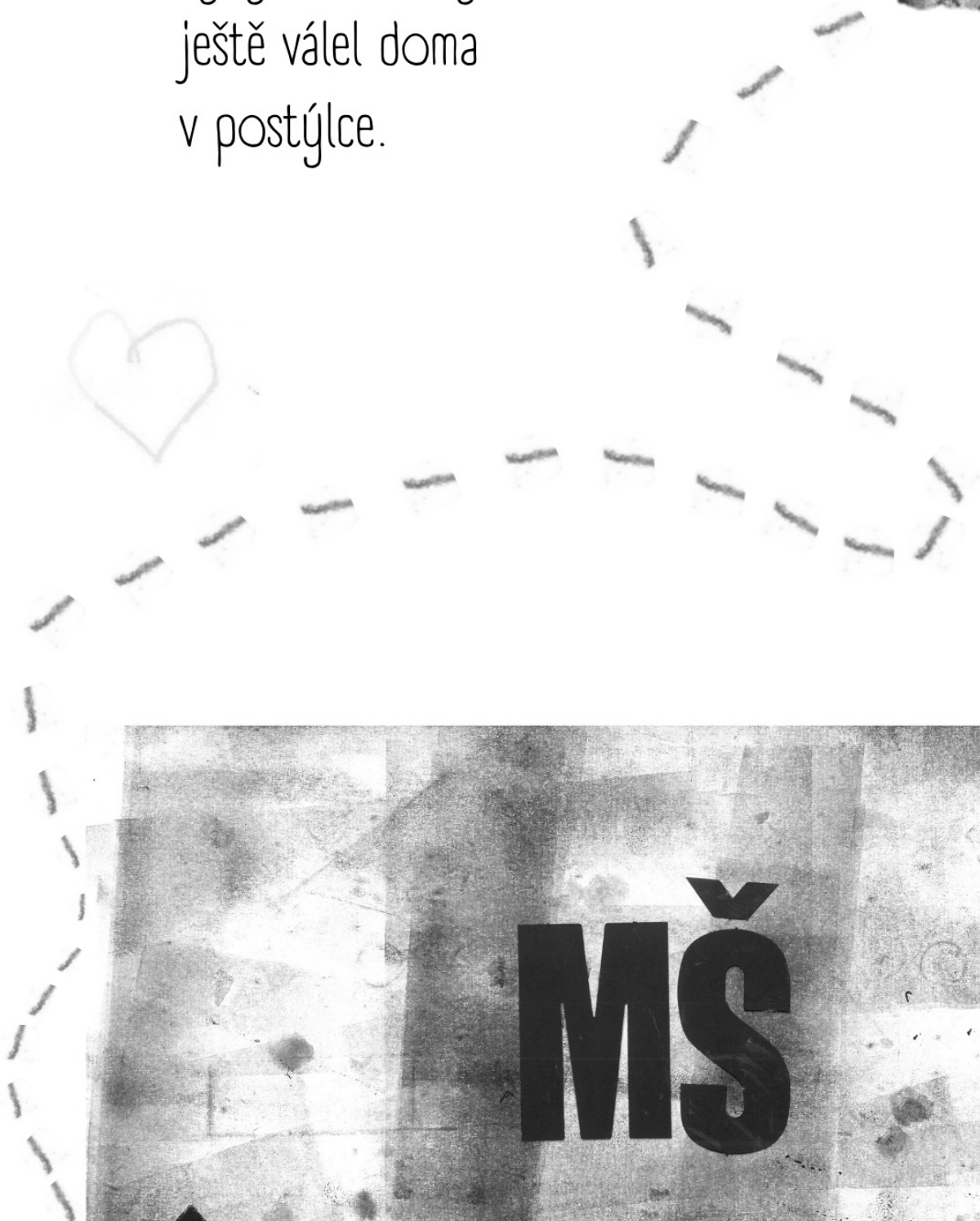
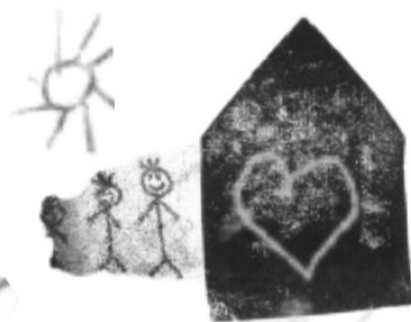

Rodiče jí ze začátku neměli
rádi, protože měla 3 děti,
a nějakou dobu jsme
se kvůli tomu
s rodiči nebavili

DOMOV

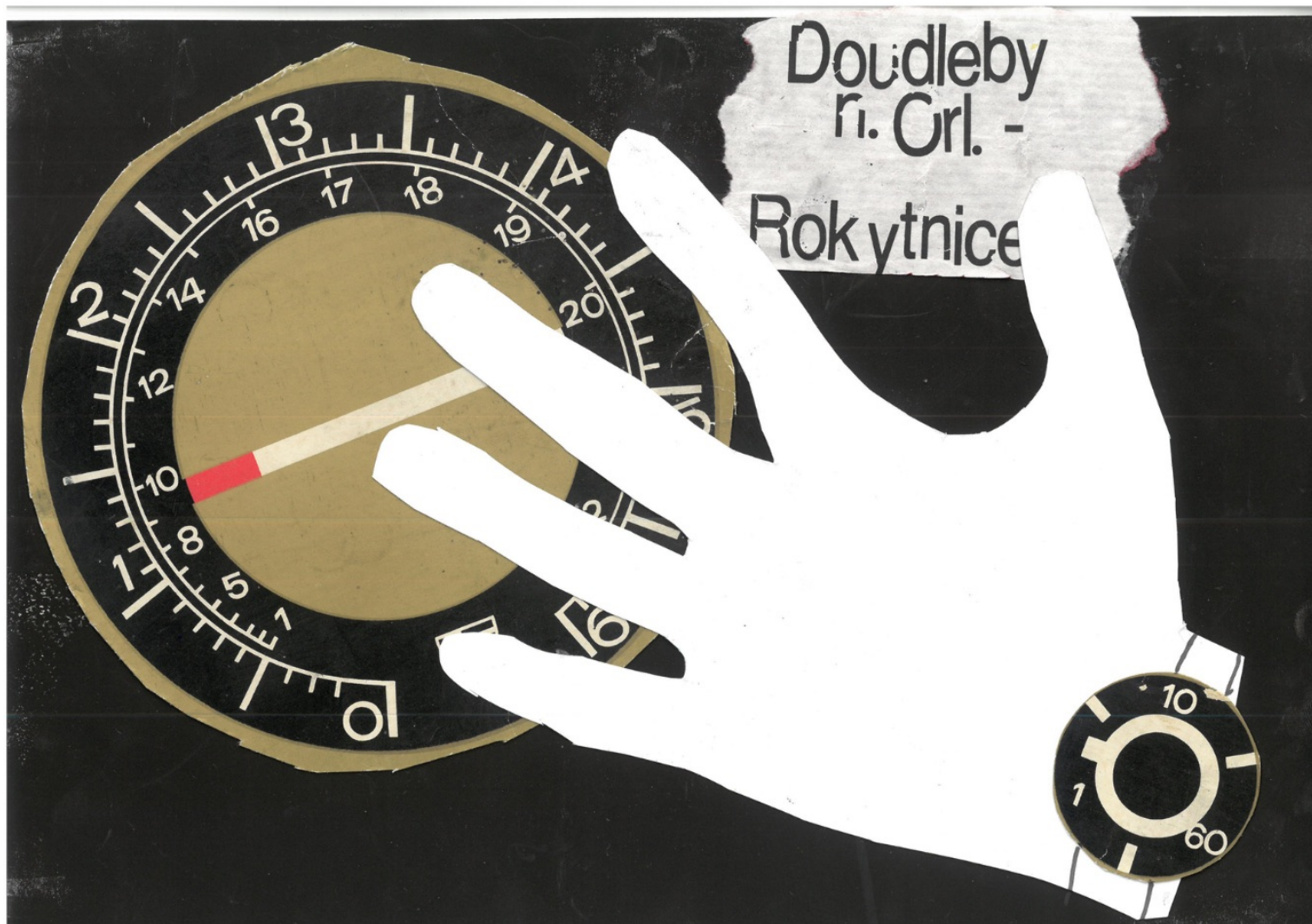
Často jsem vodil její dva
syny do školky, ten třetí se
ještě válel doma
v postýlce.

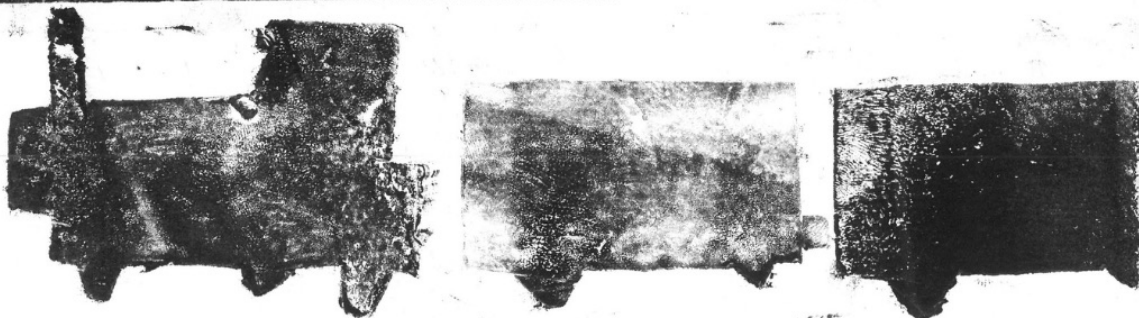
MŠ

Už od začátku jezdím trasu

Doudleby nad Orlicí - Rokytnice v Orlických horách.

Pokaždé, když někdo srazil srnku, tak jsme si ji vzali domů a měli jsme výbornou večeři.

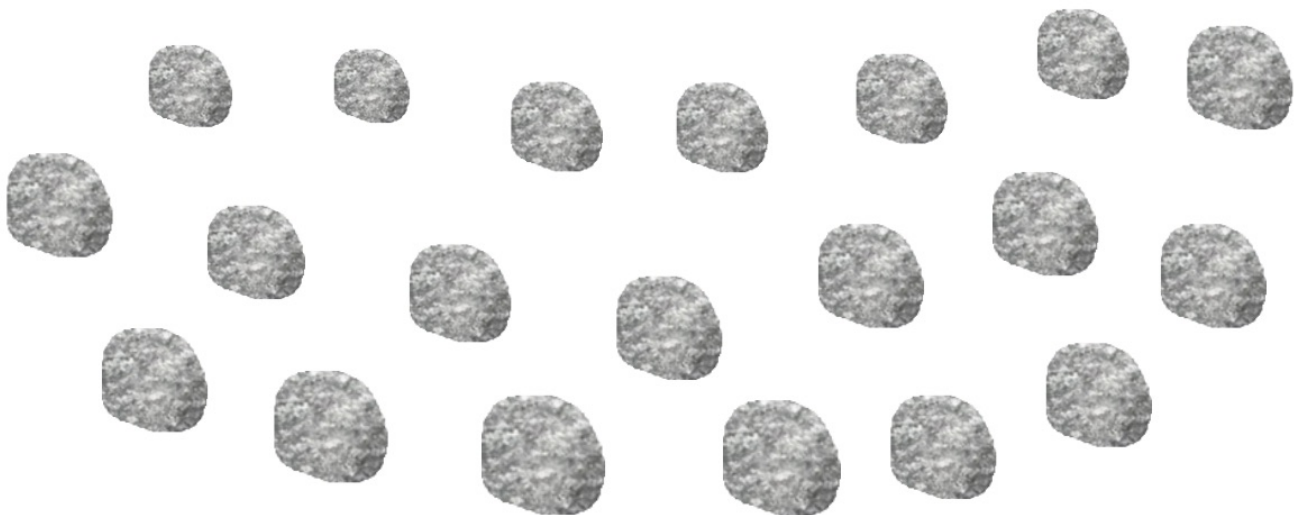

S kolegy jsme si dělali různé naschvály. Jednomu jsem vyplnil špatný počet cestujících, a on se pak divil, že odevzdal lístek s počtem 600 cestujících. Reálně jich mohlo být tak 60.

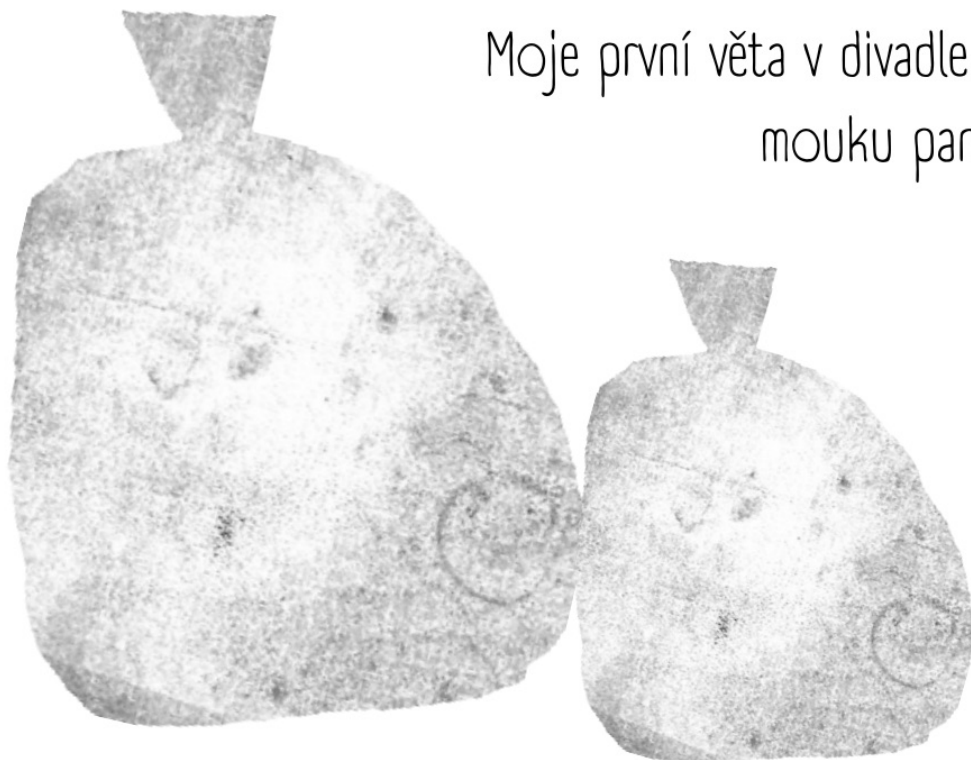

K amatérskému divadlu Zdobničan jsem se dostal díky manželce Lence, která se znala s režisérem Doležalem.

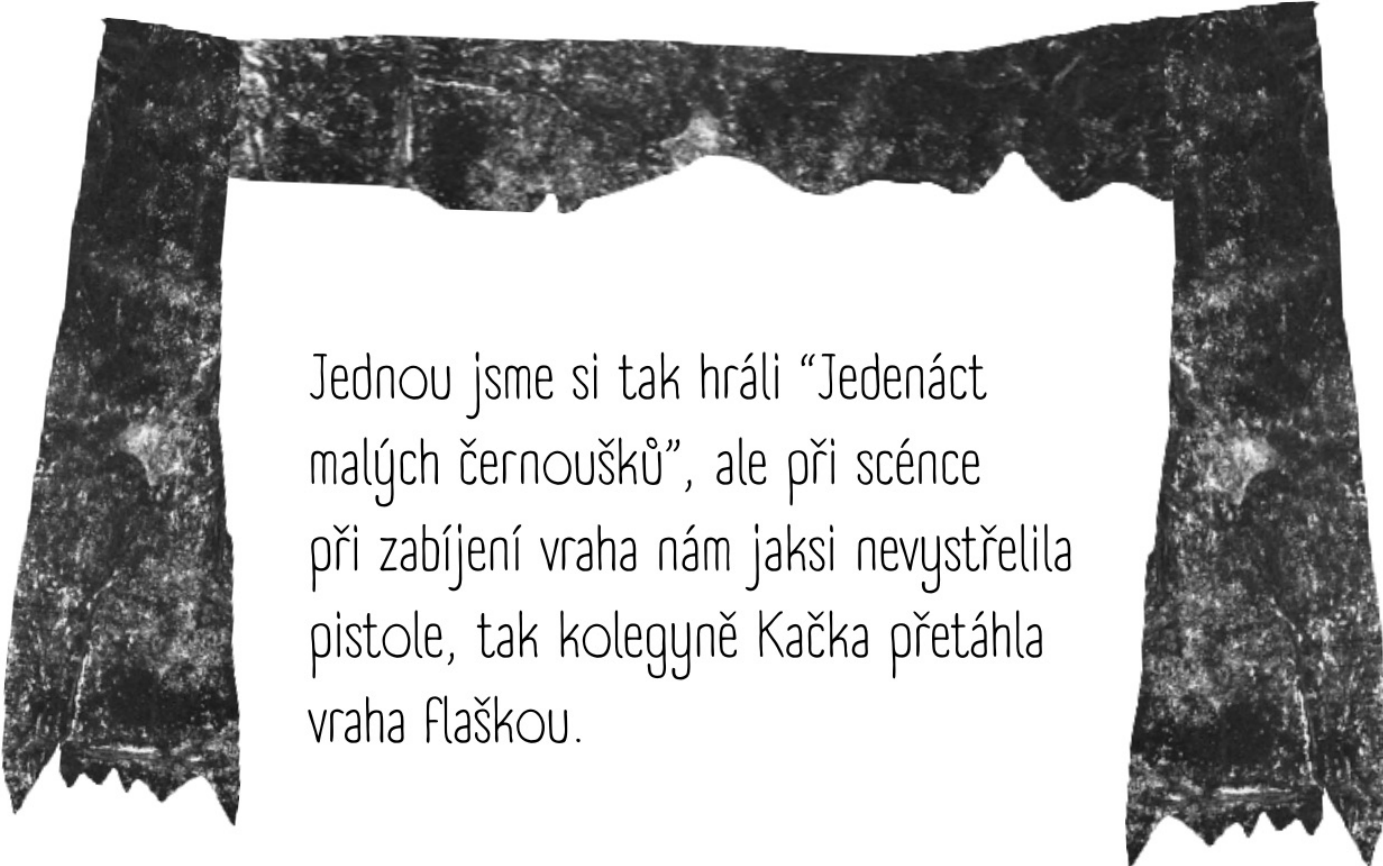

Moje první věta v divadle byla „Meleme poslední mouku pantáto, za chvíli budeme mít hotovo“

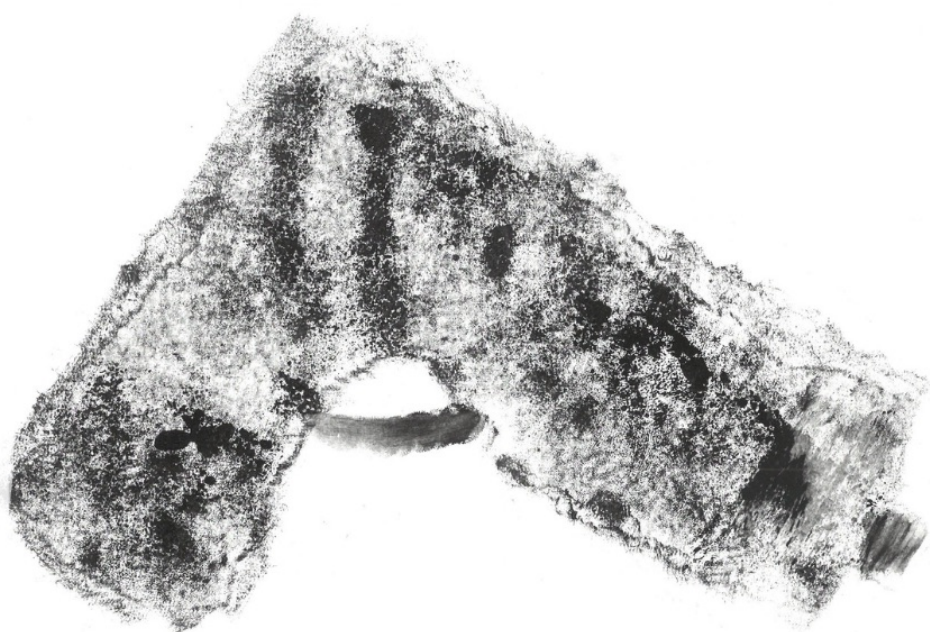

*Meleme poslední mouku pantáto,
za chvíli budeme mít hotovo.*

Jednou jsme si tak hráli “Jedenáct malých černoušků”, ale při scénce při zabíjení vraha nám jaksi nevystřelila pistole, tak kolegyně Kačka přetáhla vraha flaškou.

UPS!

Dostal jsem ocenění za roli ve hře “Past na osamělého muže” nebo “Láska mezi nebem a zemí”, kterého si velmi vážím.

DIVADLO

„Tenkrát (na soutěžní přehlídce divadel) zezadu se ozvalo na toho (režiséra) Kracika: ‘Tady, jak dostal ten pan herec tu cenu, vzal byste si ho do divadla?’ A on povídá: ‘Hned, takovej člověk nám tam chybí!’ Jenomže máte zaměstnání, ale potom u srdíčka vás to potěší, že si toho i tací lidé všimnou.“

Autorský tým:

Kateřina Jedlinská,
Kristián Kotyza,
Michaela Nedvídková,
Václav Vaněk

Pedagogické vedení:

Mgr. Alena Svačinková
MgA. Přemysl Černý
Lukáš Peška

Škola: ZŠ Vamberk

Projekt Paměť národa – příběhy našich sousedů

září 2025 – březen 2026